

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Asan/19/2018
Identifikačné číslo spisu: 7017200305
Dátum vydania rozhodnutia: 11.06.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Milučký
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7017200305.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a členiek senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD. v právnej veci žalobcu: SONI, s.r.o., Cottbuská 1370/10, Košice, IČO: 43 888 500, právne zastúpený: JUDr. Ladislav Mikloš, Vodná 6, Košice, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, Prievozská 32, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0312/99/2016 z 01.03.2017, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/43/2017-66 zo dňa 15.02.2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom konania náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie pred krajským súdom

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „správny súd“) napadnutým rozsudkom č.k. 6S/43/2017 zo dňa 15.02.2018 podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol ako nedôvodnú žalobu, ktorou žalobca žiadal preskúmať rozhodnutie žalovaného č. SK/0312/99/2016 z 01.03.2017, ktorým podľa § 59 ods. 2 zák. č. 71/1967 Zb. Správny poriadok zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj č. P/0472/08/15 z 24.03.2016, ktorým bola žalobcovi SONI, s.r.o. pre porušenie povinnosti dodávateľa podľa § 12 ods. 2 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v nadväznosti na § 12 ods. 7 zákona, v zmysle ktorého je dodávateľ povinný zabezpečiť, aby ním predávaný výrobok bol zreteľne označený údajmi o výrobcovi alebo aj o dovozcovi, nakoľko v čase kontroly sa v ponuke na predaj nachádzalo 16 druhov výrobkov v celkovej hodnote 1 590,90 €, u ktorých boli zistené nedostatky v plnení informačných povinností, a to chýbajúce označenie údajmi o výrobcovi alebo aj o dovozcovi, uloženú pokutu vo výške 500,- € potvrdil.

2. Správny súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že dňa 10.11.2015 bola inšpektormi Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj vykonaná kontrola v prevádzkarni VO - textil, obuv, hračky, drogéria, darčeky, domáce potreby, galantéria, Rastislavova 93, Košice. Vykonanou kontrolou bolo zistené, že žalobca nezabezpečil dodržanie povinnosti podľa § 12 ods. 2 zák.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého je predávajúci povinný zabezpečiť, aby ním predávaný výrobok bol zreteľne označený informáciami podľa osobitného predpisu v nadväznosti na § 12 ods. 7 zákona, v zmysle ktorého sa povinnosť podľa ods. 2 primerane vzťahuje aj na výrobcu, dovozcu a dodávateľa, nakoľko v čase kontroly sa v ponuke na predaj nachádzalo 16 druhov výrobkov v celkovej hodnote 1 590,90 €, u ktorých boli zistené nedostatky v plnení informačných povinností, a to chýbajúce označenie údajmi o výrobcovi alebo aj o dovozcovi. výrobky neboli označené žiadnym spôsobom, údajom o výrobcovi alebo aj o dovozcovi. Z vykonanej kontroly bol vyhotovený inšpekčný záznam zo dňa 11.11.2015. S obsahom záznamu bola oboznámená predavačka G., ktorá mu porozumela a uviedla, že záznam odovzdá majiteľovi. Inšpekčný záznam aj podpísala. Žalobca sa k oznámeniu o začatí správneho konania vo veci písomne vyjadril, v ktorom uviedol, že jeho konatelia nerozumejú celkom dobre slovenskému jazyku, v ktorom je správne konanie vedené, a v plnom rozsahu rozumejú iba vietnamskému jazyku. Ďalej uviedol, že údaje zistené kontrolným orgánom nie sú relevantné s ohľadom na určenie zodpovednej osoby, nakoľko označenie výrobkov tak, ako to uvádza správny orgán, sa na neho nevzťahuje v tomto konaní. Kontrolovaná osoba, teda on nie je predávajúcim, a správny orgán v oznámení o začatí správneho konania nezdôvodnil určenie a postavenie kontrolovanej osoby a primeranosť povinnosti vzťahujúci sa na účastníka konania. Z uvedeného dôvodu žiadal konanie zastaviť.

3. Na základe takto zisteného skutočného stavu veci prvostupňový správny orgán - Slovenská obchodná inšpekcia, Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre košický kraj rozhodnutím č. P/0472/08/15 z 24.03.2016 uložil žalobcovi ako účastníkovi konania pre porušenie povinnosti dodávateľa podľa § 12 ods. 2 zák. č. 250/2007 Z.z. v nadväznosti na § 12 ods. 7 uvedeného zákona, v zmysle ktorého je dodávateľ povinný zabezpečiť, aby ním predávaný výrobok bol zreteľne označený údajmi o výrobcovi alebo aj o dovozcovi, nakoľko v čase kontroly dňa 11.11.2015 sa v ponuke na predaj nachádzal 16 druhov výrobkov v celkovej hodnote 1 590,90 €, u ktorých boli zistené nedostatky v plnení informačných povinností, a to chýbajúce označenie údajmi o výrobcovi alebo aj o dovozcovi pokutu vo výške 500,- €.

4. Proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu podal odvolanie žalobca, v ktorom uviedol, že správny orgán mylne aplikoval právne predpisy, nedostatočne a neobjektívne zistil a hlavne nezdôvodnil v rozhodnutí primeranosť povinností uvedených v § 12 ods. 2 zákona pre kontrolovaného účastníka konania. Tvrdí, že pri kontrole nedostatočne zistil skutkový stav, keď ďalej nezisťoval dodávateľa kontrolovaných výrobkov pre účastníka konania za účelom zistenia, či aj tento dodávateľ nesplnil požiadavky cit. zák. Rozhodnutie neobsahuje dôležité zistenia pre vyvodenie sankcie, a to skutočnosť, kde sa kontrolované výrobky nachádzali v čase kontroly, či boli v ponuke na predaj, či boli pripravené priamo na distribúciu, resp. sa nachádzali na mieste, kde sa distribúcia výrobkov nevykonáva. Výrobky mohli byť ešte v štádiu doplňovania potrebných a požadovaných údajov. Správny orgán v podklade pre rozhodnutie neuvádza presný opis miesta, kde sa kontrolované výrobky nachádzali v čase kontroly a taktiež neuviedol v podkladoch pre rozhodnutie, ani v samotnom rozhodnutí, na predaj komu mali byť predmetné výrobky ponúknuté. Správny orgán pri zisťovaní a posudzovaní spáchania správneho deliktu dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a na základe toho vec nesprávne právne posúdil. Správny orgán nedostatočným a neobjektívnym spôsobom zabezpečil dôkaz o mieste uskladnenia a v odôvodnení rozhodnutia neuviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, pričom zoznam týchto podkladov mal správny orgán uviesť do odôvodnenia rozhodnutia, čo je v danom prípade v rozpore s § 47 ods. 3 Správneho poriadku. Rozhodnutie neurčilo jednoznačne, čoho sa a akého konania mal dopustiť a v čom spáchaný delikt spočívať, keď hlavnou činnosťou správneho orgánu je ochrana oprávnených záujmov spotrebiteľov a nie dodávateľov. Nie je postačujúci len odkaz na čas skutku, nakoľko v čase kontroly je čas niekoľko hodín a v tomto čase mohlo dôjsť ku skutočnostiam, že

zadokumentovaný stav mohol byť v inom čase, ako aj v čase kontroly úplne iný a pre neho priaznivejší. Poukázal na Článok 34 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého sa občanom patriacim k národnostným menšinám alebo etnickým skupinám za podmienok stanovených zákonom zaručuje právo používať ich jazyk v úradnom styku v spojení s čl. 37 ods. 4 Ústavy SR, kde je deklarované, že kto vyhlási, že neovláda jazyk, v ktorom sa vedie konanie, má právo na tlmočníka, to znamená, že v danom prípade si správny orgán nesplnil svoju zákonnú povinnosť viesť konanie za prítomnosti tlmočníka, čím boli porušené jeho procesné práva. Tvrdí, že správny orgán žiadnym spôsobom nedokázal mu porušenie § 12 ods. 2, 7 zákona. Tvrdí, že porušenie § 6 ods. 2 zákona o štátnej kontrole vnútorného trhu, keď inšpektori neoznámili ústne kontrolovanej osobe opatrenia podľa ods. 1. V závere napadá voľnú úvahu správneho orgánu, keď tento neurčil dĺžku protiprávneho stavu, závažnosť a následky odôvodňuje príliš tvrdo a nad rámec zákona nevyhodnotil jeho pohnútky spôsob spáchania deliktu či vzal do úvahy, že ide o prvý alebo opakovaný nedostatok. Tvrdí, že výška uloženej pokuty je nepreskúmateľná pre nedostatok dôvodov. Rozhodnutie považuje za nezákonné a žiadal, aby ho odvolací orgán zrušil v celom rozsahu.

5. Žalovaný rozhodnutím č. SK/0312/99/2016 z 01.03.2014 podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. 5/0472/08/15 z 24.03.2016 potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia k námietkam žalobcu ohľadne toho, či mu bolo možné uložiť sankciu, uviedol, že žalobca ako dodávateľ v zmysle § 2 písm. e/ zákona o ochrane spotrebiteľa za zistené nedostatky v plnom rozsahu zodpovedá a nemôže sa viniť z porušenia § 12 ods. 2 v nadväznosti na § 12 ods. 7 Zákona o ochrane spotrebiteľa s poukazom na ostatné subjekty, keďže jeho zodpovednosť je objektívna. Je povinný po celý čas výkonu svojej podnikateľskej činnosti dodržiavať všetky právne predpisy vzťahujúce sa na ochranu spotrebiteľa vrátane zákona o ochrane spotrebiteľa. Nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že rozhodnutie neobsahuje dôležité zistenia pre vyvodenie sankcie, a to skutočnosť, kde sa kontrolované výrobky nachádzali v čase kontroly. Uviedol, že inšpektori vykonali kontrolu na základe inšpekčného záznamu 10.11.2015, pričom inšpekčný záznam bol spisovaný, prerokovaný a podpísaný 11.11.2015 na Inšpektoráte SOI Košice. V rámci kontroly, ako to vyplýva z inšpekčného záznamu bola prítomná zamestnankyňa žalobcu, ktorá inšpekčný záznam aj podpísala a opatřila odtlačkom pečiatky žalobcu. Žalobca námietky voči inšpekčnému záznamu napriek poučeniu o možnosti podať písomné námietky do troch dní od jeho doručenia nevzniesol a neuviedol ich ani vo vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania.

6. Správny súd ďalej uviedol, že žalovaný v písomnom vyjadrení navrhol žalobu zamietnuť a žalobcovi nepriznať právo na náhradu trov konania. Uviedol, že napadnuté rozhodnutie č. SK/0312/99/2016 z 01.03.2017, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. P/0472/08/15 z 24.03.2016, boli vydané na základe spoľahlivo a presne zisteného skutkového stavu v súlade s platnými právnymi predpismi.

7. Správny súd poukázal na § 12 ods. 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa v zmysle ktorého, predávajúci musí zabezpečiť, aby ním predávaný výrobok bol zreteľne označený údajmi o výrobcovi alebo aj o dovozcovi alebo dodávateľovi o miere alebo o množstve, o spôsobe použitia a údržby výrobku a o nebezpečenstve, ktoré vyplýva z jeho nesprávneho použitia alebo údržby. O podmienkach uchovávania, skladovania výrobku ako aj o riziku súvisiacom s poskytovanou službou alebo informáciami podľa osobitných predpisov. Predávajúci je povinný na požiadanie orgánu dozoru alebo spotrebiteľa oznámiť alebo zdokumentovať údaje o výrobku, ak ho nemožno označiť. Podľa ods. 7 cit. ustanovenia povinnosť podľa ods. 2 sa primerane vzťahuje aj na výrobcu, dovozcu a dodávateľa.

8. Správny súd uviedol že žalobcovi bola uložená pokuta vo výške 500,- € pre porušenie povinnosti dodávateľa podľa § 12 ods. 2 v nadväznosti na § 12 ods. 7 Zákona o ochrane spotrebiteľa, pretože žalobca ako dodávateľ bol povinný zabezpečiť, aby ním predávaný výrobok bol zreteľne označený údajmi o výrobcovi alebo aj o dovozcovi, nakoľko v čase kontroly sa v ponuke na predaj nachádzalo 16 druhov výrobkov v celkovej hodnote 1 590,90 €, u ktorých boli zistené nedostatky v plnení informačných povinností, a to chýbajúce označenie údajmi o výrobcovi alebo aj o dovozcovi. O aké druhy výrobkov sa jednalo, bolo uvedené aj v odôvodnení preskúmaných rozhodnutí, ktorý vyplýva aj z inšpekčného záznamu vyhotoveného kontrolórmí pri kontrole dňa 10.11.2015, s ktorého obsahom bola

11.11.2015 oboznámená predavačka žalobcu, ktorá ho aj podpísala.

9. Správny súd k námietke týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorú považuje za najzásadnejšiu, uviedol, že pri kolízii gramatického výkladu normy a výkladu podľa jeho účelu je potrebné dať prednosť výkladu v prospech účelu zákona, čo vyplýva aj z judikatúry krajských súdov a rozsudkov Najvyššieho súdu SR, ako aj Ústavného súdu SR, napr. v náleze III. ÚS 308/2012, jazykový výklad je len prvotným priblížením k obsahu aplikovanej právnej normy. Je len východiskom pre objasnenie a ujasnenie si jej zmyslu a účelu (k čomu slúžia ďalšie postupy ako logický a systematický výklad, výklad *ratione legis*, atď.). Mechanická aplikácia abstrahujúca, resp. neuvedomujúca si, a to buď úmyselné alebo v dôsledku nevzdelanosti zmysel a účel právnej normy činí z právnej normy nástroj odcudzenia a absurdity.“ Uvedený názor vyplýva aj z nálezu ÚS ČR sp.zn. IV. ÚS 1133/07. K námietke žalobcu, kde poukazuje na to, že samotné opatrenie je v zmysle § 6 ods. 1 písm. b/ zák. č. 125/2002 Z.z. malo byť vydané na mieste, ale v danom prípade toto opatrenie nebolo vydané na mieste predaja výrobkov, ale v sídle orgánu dozoru, pričom kontrola na mieste predaja bola vykonaná 10.11.2015 a opatrenie bolo uvedené v písomnom vyhotovení inšpekčného záznamu, s ktorým bola predavačka žalobcu oboznámená až nasledujúci deň, t.j. 11.11.2015. Správny súd uvádza, že v danej kontrole podľa inšpekčného záznamu na mieste predaja bolo prekontrolovaných 200 druhov výrobkov (textil, obuv, kabelky), ktoré sa nachádzali v ponuke na predaj za prítomnosti predavačky žalobcu, ale písomné vyhotovenie inšpekčného záznamu vzhľadom aj na množstvo prekontrolovaných výrobkov bol písomne vyhotovený dňa 11.11.2015 a zároveň bola s jeho obsahom v ten istý deň oboznámená aj predavačka žalobcu a v písomnom vyhotovení inšpekčného záznamu je uvedené aj opatrenie v časti záväzných pokynov a opatrenia pod bodom 2, že žalobca v lehote 5 dní má doznačiť výrobky údajmi o výrobcovi alebo aj o dovozcovi alebo dodávateľovi, ktoré opatrenie takisto podpísala predavačka žalobcu. Podľa názoru správneho súdu treba mať za to, že dané opatrenie bolo uložené na mieste a bola aj určená lehota a konkrétne uvedené, aký nedostatok žalobca má odstrániť. Z uvedeného dôvodu správny súd nepovažuje v danom prípade postup kontrolórov za rozporný s ust. § 6 ods. 1 Zákona o ochrane spotrebiteľa.

10. Správny súd tvrdil, že nie je opodstatnená námietka žalobcu, že mu bola uložená správnym orgánom pokuta bez právneho dôvodu, pretože žalobcovi bola uložená pokuta ako dodávateľovi a zároveň ako zamestnávateľ objektívne zodpovedá za porušenie povinnosti aj svojich zamestnancov. Tento uvedený postup správneho orgánu považujú za správny aj krajské sudy, napr. rozsudok KS Bratislava č.k. 2S/209/05 z 31.01.2007, v ktorom je uvedené: „tu sa nemožno stotožniť s námietkou žalobcu, že nebol oboznámený s výsledkami kontrol, pretože tieto boli nesporne doručené príslušným zamestnancom žalobcu v priestoroch prevádzky, teda podľa § 15 Obchodného zákonníka inšpektori pokiaľ konali s vedúcimi pracovníkmi prevádzky, konali so žalobcom. Nakoniec oznámenie o začatí správneho konania bolo doručené žalobcovi priamo do jeho sídla, takže aj v tomto štádiu mal možnosť vyjadriť sa k zisteniam kontrol. Pokiaľ teda neboli zo strany žalobcu namietané výsledky kontroly, nič nebránilo žalovanému tento skutkový stav považovať za dostatočne zistený.“ Krajský súd v Bratislave v rozsudku č.k. 2S/20/2008 z 10.06.2009 uvádza: „... kontrolou SOI sa zisťuje skutkový stav vyskytujúci sa na mieste v čase výkonu kontroly a jeho následné zaznamenanie do inšpekčného záznamu. Pri kontrole je účasť osoby vystupujúcej na strane kontrolovanej osoby nevyhnutná. Aj súd je toho názoru, že pri kontrole uskutočňovanej v takýchto prevádzkach ako je napr. prevádzka žalobcu, nie je potrebná prítomnosť štatutárneho zástupcu, ale osoby znalejšieho pomeru na prevádzke a preto bola aj kontrola správne uskutočnená za prítomnosti vedúceho kontrolovanej prevádzky, prípadne vedúcich jednotlivých oddelení. Tieto osoby teda mali jednoznačne možnosť v závere kontroly uviesť svoje vyjadrenie k spísanému skutkovému stavu, pri zisťovaní ktorého boli osobne prítomní a teda mali aj možnosť namietať nesprávnosť zaznamenaného skutkového stavu. Oprávnenie inšpektorov SOI ako aj práva a povinnosti kontrolovaných subjektov vyplývajú zo zákona č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľov.“ V danom prípade kontrola u žalobcu bola vykonaná inšpektormi Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj, a to v prevádzke žalobcu za prítomnosti jeho zamestnanca, t.j. predavačky. S obsahom inšpekčného záznamu bola oboznámená predavačka žalobcu, ktorá bola prítomná pri kontrole, ktorý v sídle prvostupňového správneho orgánu aj prevzala dňa 11.11.2015, ktorý podpísala a zároveň uviedla „záznam odovzdám majiteľovi“. Oznámenie o začatí správneho konania bolo zaslané žalobcovi do jeho sídla, ktoré prevzal a

zároveň žalobca zaslal aj písomné vyjadrenie k oznámeniu o začatí správneho konania, z čoho jednoznačne vyplýva, že správny orgán konal so žalobcom a pri kontrole bola prítomná zamestnankyňa žalobcu. Zamestnankyňa žalobcu, ktorá bola prítomná pri kontrole a ktorá aj podpísala inšpekčný záznam, mohla uviesť námietky ohľadne postupu kontrolórov pri kontrole, prípadne uviesť námietky ohľadne zistených nedostatkov. Žiadne námietky ohľadne zistených nedostatkov, ktoré boli aj dôvodom pre uloženie pokuty, žalobca neuviedol ani v písomnom vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania a napokon, ani vytknuté nedostatky nenamietal v žiadnom zo svojich písomných podaní. Zo zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní pre podnikateľa vyplýva povinnosť pri prevádzkovaní živnosti dodržiavať podmienky ustanovené týmto zákonom, ako aj osobitnými predpismi. Je povinný živnosť prevádzkovať riadne, poctivo a odborne. Tejto povinnosti sa nemôže zbaviť ani v prípade, ak podnikateľskú činnosť prevádzkuje prostredníctvom zodpovedného zástupcu.

11. Správny súd k námietke žalobcu, kde uvádza, že bolo porušené jeho právo konať v materinskom jazyku (štatutárny zástupca žalobcu je vietnamskej národnosti) poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 270/2013 z 02.07.2013, v ktorom sa uvádza: „u obvineného, ktorý síce formálne uplatní návrh na ustanovenie tlmočníka, avšak počas konania vypovedá a komunikuje v primeranom rozsahu a obsah jeho vyjadrenia nesignalizuje žiadny reálny jazykový hendikep, absencia tlmočníka nemá negatívny dopad na garancie spravodlivého procesu a teda vylučuje možnosť porušenia jeho základného práva na tlmočníka zaručeného čl. 47 ods. 4 Ústavy SR.“ Ako vyplýva z výpisu z OR, žalobca ako obchodná spoločnosť vznikla 01.01.2008, jej spoločníci a konatelia podľa mena sú občania vietnamskej národnosti, ktorí bývajú na území SR. Žalobca prostredníctvom konateľa sa písomne k oznámeniu o začatí správneho konania vyjadril a podľa obsahu vyjadrenia, v ktorom predovšetkým poukázal na to, že nerozumie celkom dobre slovenskému jazyku, v ktorom je správne konanie vedené. Jazyku, ktorému dostatočne a v plnom rozsahu rozumie, je vietnamský jazyk. Už aj z tohto vyjadrenia vyplýva, že slovenskému jazyku rozumie konatelia, no nie celkom dobre, pričom na území SR sa zdržiavajú viac rokov, podnikajú a je zrejme, že slovenskému jazyku aj rozumie. Napokon, nedostatky, ktoré boli zistené pri inšpekcii - kontrole, sú takého charakteru, ktorým žalobca a aj jeho konatelia, ak na území SR podnikajú, musia rozumieť a vedieť, aké povinnosti pre nich vyplývajú zo živnostenského zákona. Zistené nedostatky sa týkali toho, že predávané výrobky neboli zreteľne označené údajmi o výrobcovi alebo o dovozcovi, pričom ako podnikatelia, ktorí podľa výpisu z OR v predmete činnosti majú kúpu tovaru na účely jeho predaja konečnému spotrebiteľovi (maloobchod) v rozsahu voľných živností, kúpa tovaru na účely jeho predaja iným prevádzkovateľom živnosti (veľkoobchod) v rozsahu voľných živností musia vedieť, že výrobky, ktoré predávajú aj ako dodávatelia, musia byť označené údajmi o výrobcovi ako aj o dovozcovi. Preto bolo zrejme, že štatutárni zástupcovia žalobcu vytknutým nedostatkom museli rozumieť a i v prípade nariadeného ústneho pojednávania tlmočník by im iba tlmočil aké nedostatky pri kontrole inšpektormi boli zistené. Žalobca v písomnom vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania nežiadal vo veci nariadiť pojednávanie. Žiadal, aby správne konanie bolo zastavené. Poukázal len na to, že celkom dobre nerozumie slovenskému jazyku, že zistenia kontrolného orgánu nie sú relevantné a na neho sa nevzťahujú, lebo nie je predávajúcim, že nebol prítomný ani jeho splnomocnený ani iný zástupca pri dokazovaní a objasňovaní veci. Uvedené námietky žalobcu sú podľa názoru správneho súdu neopodstatnené, pretože pri výkone kontroly, ako to vyplýva z inšpekčného záznamu, bola prítomná zamestnankyňa žalobcu, t.j. predavačka, ktorá inšpekčný záznam podpísala, prevzala s tým, že ho odovzdá majiteľovi. Štatutárny zástupca v písomnom vyjadrení nedostatky zistené kontrolórmí nenamietal, z ktorého dôvodu ani správny orgán vo veci nevykonával ďalšie dokazovanie.

12. Správny súd nesúhlasil s názorom žalobcu v ktorom žalovanému vytýkal, že neanalyzoval proces zisťovania podkladov. Správny súd nesúhlasil s týmto názorom, pretože z inšpekčného záznamu jednoznačne vyplývalo, že kontrola bola vykonaná na 90 druhoch detských textilných výrobkoch a prekontrolovali 200 druhov výrobkov (textil, obuv, kabelky) nachádzajúcich sa v ponuke na predaj za prítomnosti predavačky žalobcu, z čoho bolo zrejme, že inšpekcia bola vykonaná v prevádzke žalobcu za prítomnosti jeho zamestnanca a pri kontrole iba 16 druhov výrobkov, ktoré sa nachádzali v ponuke na predaj na predajnej ploche, neboli označené údajmi o výrobcovi alebo o dovozcovi alebo dodávateľovi. To, že neanalyzoval postup pri vydávaní opatrenia na mieste, kde žalobcovi zakázal predávať predmetné výrobky, nebolo opodstatnené, pretože žalobcovi na mieste nebol uložený žiaden zákaz predaja predmetných výrobkov. K námietke neskúmania uplatnenia správnej úvahy pri ukladaní pokuty správny

súd uviedol, že prvostupňový správny orgán ako aj žalovaný v odôvodnení rozhodnutia uviedli, že pri ukladaní pokuty vychádzali z ust. § 24 Zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého možno dodávateľovi za porušenie povinnosti uložiť pokutu až do výšky 66 400,- €, pričom žalobcovi bola uložená pokuta vo výške 500,- € za to, že z kontrolovaných 200 výrobkov u 16 výrobkov zistili, že neboli označené údajmi o výrobcovi alebo dovozcovi alebo dodávateľovi.

13. Správny súd za nedôvodné považoval aj tvrdenie žalobcu, že kontrolované výrobky ešte mohli byť pred ponukou konečnému spotrebiteľovi označené požadovanými údajmi, pretože mohli byť iba pripravené na takéto označenie, považuje za nesprávne z dôvodu, že kontrolované výrobky počas kontroly sa nachádzali v ponuke na predaj, z ktorého dôvodu zrejme už boli v ponuke dodávateľa pre predaj záujemcovi. Teda už v tejto fáze mali byť označené požadovanými údajmi. Slovenská obchodná inšpekcia vykonáva dozor na vnútornom trhu v zmysle zák. č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a podľa § 2 ods. 1 písm. a/ uvedeného zákona kontrolou vnútorného trhu zisťuje, či výrobky a služby pri ich predaji a poskytovaní sú v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, najmä či sa predávajú a poskytujú bezpečne, v správnom množstve, miere, hmotnosti a kvalite. To znamená, že zisťuje, či nimi kontrolovaný stav sa zhoduje so stavom predpísaným všeobecne záväznými právnymi predpismi.

14. Správny súd k námietke žalobcu ohľadne nezákonnosti dôkazov získaných v rámci kontroly a ich nesprávneho hodnotenia uviedol, že pri porušení povinností zabezpečiť, aby ním predávaný výrobok bol zreteľne označený údajmi o výrobcovi alebo aj dovozcovi v zmysle § 12 ods. 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa v nadväznosti na § 12 ods. 7 Zákona o ochrane spotrebiteľa je zřejmé, že takéto nedostatky možno relevantným spôsobom spochybníť, resp. napadnúť len priamo pri výkone kontroly, teda v čase, kedy je vykonávaná kontrola, prípadne zistenia nedostatku o nezabezpečení predávaného výrobku tak, aby boli zreteľne označené údajmi o výrobcovi alebo aj dovozcovi. Z obsahu pripojených administratívnych spisov vyplynulo, že žalobca nežiadal nariadiť ústne pojednávanie, preto ani nebolo vykonané ústne pojednávanie. Inšpekčný záznam bol odovzdaný a bola s jeho obsahom oboznámená zamestnankyňa žalobcu, t.j. predavačka, ktorá uviedla, že ho odovzdá majiteľovi. Iné dokazovanie vo veci vykonané nebolo a preto nebola dôvodná námietka, že sa žalobca nedozvedel o vykonávanom dokazovaní. V danom prípade správne orgány vychádzali predovšetkým zo zistení, ktoré sú uvedené v inšpekčnom zázname o výkone kontroly, písomného vyjadrenia žalobcu k oznámeniu o začatí správneho konania. Žalobca už z oznámenia o začatí správneho konania vedel aké nedostatky boli zistené pri výkone kontroly, konkrétne tieto nedostatky boli uvedené aj v inšpekčnom zázname, ktorý prevzala jeho zamestnankyňa a mala mu ho odovzdať, takže žalobca mal vedomosti o tom, z akých podkladov a z akých zistení správny orgán bude vychádzať pri vydávaní rozhodnutia. Žalobcovi bola uložená pokuta nie ako predajcovi pre konečného spotrebiteľa, ale pre porušenie povinnosti dodávateľa podľa § 12 ods. 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Uvedená skutočnosť vyplývala aj z inšpekčného záznamu, kde je uvedené „v kontrolovanej prevádzkarni je vykonávaný predaj len na základe oprávnenia k podnikateľskej činnosti. Z uvedeného dôvodu nebol vykonaný kontrolný nákup.“

15. Správny súd námietkam žalobcu ohľadne vykonaného dokazovania a zabezpečenia dôkazov poukázal na to, že v zmysle Zákona o správnom konaní dôkazy navrhuje účastník správneho konania, ale dokazovanie vykonáva správny orgán v súlade so zákonom. V danom prípade žalobca neoznačil žiadne dôkazy, z ktorého dôvodu správne orgány ani dôkazy, ktoré by on navrhol, nevykonali, preto nebola ani opodstatnená námietka žalobcu, že správne orgány pri rozhodovaní nezobrali do úvahy dôkazy svedčiace v jeho prospech. Správny súd nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu ohľadne nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia o výške uloženej pokuty, pretože správne orgány pri ukladaní výšky pokuty vychádzali z ust. § 24 ods. 1 Zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého možno uložiť pokutu až do výšky 66 400,- €, pričom správne orgány zohľadnili to, že z 200 kontrolovaných výrobkov iba u 16 druhov výrobkov v celkovej hodnote 1.590,90 Eur, ktoré sa nachádzali v ponuke na predaj na predajnej ploche, neboli označené údajmi o výrobcovi alebo o dovozcovi alebo dodávateľovi, z ktorého dôvodu výška pokuty bola určená na spodnej hranici, t.j. 500,- €. Taktiež nebola opodstatnená námietka žalobcu, aby správne orgány, resp. žalovaný pri odôvodnení výšky pokuty vychádzali len z možnosti pravdepodobnosti porušenia práv konečného spotrebiteľa, pričom k porušeniu práv konečného spotrebiteľa nedošlo, lebo pokuta žalobcovi bol uložená ako dodávateľovi, teda nie na predaj konečnému

spotrebiteľovi, ale za účelom predaja iným prevádzkovateľom živnosti (veľkoobchod) v rozsahu voľných živností, teda len na základe oprávnenia z podnikateľskej činnosti. Žalobca v zmysle § 12 ods. 2 v nadväznosti na § 12 ods. 7 Zákona o ochrane spotrebiteľa zodpovedá za zistené nedostatky na základe princípu objektívnej zodpovednosti, to znamená bez ohľadu na zavinenie či už úmyselné alebo z nedbanlivosti. Zavinenie nie je pojmovým znakom uvedeného správneho deliktu a preto žalobcovi vznikla zodpovednosť len za porušenie právnej povinnosti, ktorá pre neho vyplýva už z uvedeného ust. § 12 ods. 2 v nadväznosti na § 12 ods. 7 Zákona o ochrane spotrebiteľa.

16. Správny súd na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná a preto ju podľa § 190 SSP zamietol.

17. O trovách konania súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP a žalobcovi, ktorý v konaní úspešný nebol, nepriznal právo na ich náhradu.

II.

Kasačná sťažnosť

18. Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6S/43/2017 zo dňa 15.02.2018 podal žalobca (ďalej len „sťažovateľ“) kasačnú sťažnosť podľa § 438 a nasl. zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku („ďalej len SSP“). Predmetný rozsudok považuje žalovaný za nesprávny z dôvodu, že v zmysle § 440 os. 1 písm. g/ S.S.P. súd prvého stupňa rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň sa v zmysle písm. h/ odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

19. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti poukázal na skutočnosť, že tak žalovaný, ako aj správny súd, ex offio neskúmal zákonnosť postupu a vykonanie kontroly u sťažovateľa, ani zákonnosť inšpekčného záznamu a zrozumiteľnosť a preskúmateľnosť jeho výroku, ako rozhodnutia.

20. Sťažovateľ tiež v kasačnej sťažnosti uviedol, že nesúhlasí s právnym názorom správneho súdu z dôvodu, že podľa názoru sťažovateľa vôbec nejde v tomto prípade o kolíznosť gramatického výkladu normy a výkladu, a že podľa jeho účelu je potrebné dať prednosť výkladu v prospech účelu zákona, čo má vplyv aj z judikatúry krajských súdov a rozsudkov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky.

21. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti uviedol, že aj naďalej trvá na námietke, že v konečnom dôsledku kontrolný orgán vydal opatrenie na mieste, ktorým na mieste predaja inšpektor nariadil záväzným pokynom sťažovateľovi, ako kontrolovanej osobe, vykonať opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov, ktoré v čase a mieste vydania opatrenia, miestom v právnom slova zmysle neexistovalo, a na tomto mieste bolo opatrenie aj vydávané. Pokiaľ kontrolný orgán vydal opatrenie na mieste, ktoré vydal na mieste v právnom slova zmysle neexistujúcim, t.j. na mieste kde nemalo byť vydané opatrenie na mieste, toto opatrenie trpí vadou. Takáto vada - absolútny omyl v mieste vydania opatrenia, podľa právnej teórie a praxe všeobecných súdov, spôsobuje nulitu správneho aktu.

22. Podľa názoru sťažovateľa správny súd nesprávne posúdil námietku sťažovateľa a nedostatočne svoje rozhodnutie odôvodnil, čím došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy SR.

23. Sťažovateľ ďalej v kasačnej sťažnosti uviedol že nesúhlasí s názorom v rozsudku správneho súdu v bode 44 a nesúhlasí ani s poukazom súdu na uznesenie Ústavného súdu SR č.k. III ÚS 270/2013 z 02.07.2013, nakoľko sťažovateľ je toho názoru, že súd vybral nesprávne uznesenie súdu a nesprávne ho aplikoval na prípad sťažovateľa. V prípade, ktorý pojednával Ústavný súd SR a vydal uznesenie č.k. III ÚS 270/2013 z 02.07.2013 je zrejmé, že obvinený na súdnom pojednávaní so súdom ústne komunikoval, a z tejto komunikácie mal súd za preukázané, že obvinený dostatočne rozumie jazyku, v ktorom bolo konanie voči nemu vedené. Prípad sťažovateľa je odlišný. Sťažovateľ riadne v konaní prehlásil, že nerozumie dostatočne jazyku, v ktorom je konanie začaté a vedené a uviedol aj jazyk, v ktorému

dostatočne rozumie.

24. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ uviedol že sa nestotožňuje ani s názorom správneho súdu uvedenom v bode 52 rozsudku. Sťažovateľ konštatoval, že správny súd zrejme nepochopil žalobnú námietku, nakoľko nesprávne a právne nedôvodne konštatuje že: „... takéto nedostatky možno relevantným spôsobom spochybníť resp. napadnúť len priamo pri výkone kontroly, teda v čase, kedy je vykonávaná kontrola, prípadne zistenia nedostatku o nezabezpečení predávaného výrobku tak, aby boli zreteľne označené údajmi o výrobcovi alebo o dovozcovi ...“, nakoľko už neuvádza, podľa ktorého právneho ustanovenia nedostatky možno relevantným spôsobom spochybníť, resp. napadnúť len priamo pri výkone kontroly, teda v čase, kedy je vykonávaná kontrola.

25. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti nesúhlasí ani s názorom správneho súdu uvedeným v odseku 53 napadnutého rozsudku. Podľa názoru sťažovateľa sa správny súd opakovane prikláňa k vyjadreniu žalovaného, sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že z rozhodnutia žalovaného nie je možné zistiť zákonné odôvodnenie výšky pokuty podľa § 24 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., aké konkrétne následky vyplynuli z protiprávneho stavu, ako dlho tento protiprávny stav mal, resp. má trvať.

26. Sťažovateľ považuje odôvodnenie rozsudku správneho súdu za príliš formalistické a nedostatočne odôvodnené a nesprávne právne posúdené. Sťažovateľ sa žalobou snažil preukázať, že žalovaný nesprávne vykonal kontrolu, nesprávne a nezákonne postupoval pri zabezpečovaní dôkazov a doručovaní listín sťažovateľovi, nevykonal dokazovanie vo veci. Podľa názoru sťažovateľa sa k formálnemu, všeobecnému odôvodneniu podujal aj správny súd, keď vo svojich bodoch 38. až 54. len formálne konštatuje, že žalobné body sťažovateľa považuje za neopodstatnené a poukazuje na rozhodnutie, v ktorom sa žalovaný dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami uvádzanými sťažovateľom. Takéto odôvodnenie je podľa názoru sťažovateľa nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, pretože správny súd vôbec neuviedol, v čom sú žalobné námietky neopodstatnené.

27. Sťažovateľ tiež uviedol, že na základe vyššie uvedeného a rozsudkov navrhuje, aby kasačný súd ustálil rozhodovaciu prax vo veciach preskúmania a odôvodnenia, či pi odôvodnení poskytnutia práva na nariadenia ústneho pojednávania podľa § 21 ods. 1 SSP je postačujúce len poukázať na znenie citovaného § 21 SSP alebo či je potrebné odôvodniť aj povahu predmetnej veci, aby mohol byť citovaný § 21 SSP, ako dôvod na zamietnutie právo byť vo veci vypočutý, nakoľko správne orgány a aj správne súdy odôvodňujú a rozhodujú vo veciach tak, že povahy veci, pri odmietnutí práva účastníka konania ústne sa k veci vyjadriť, vôbec neobjasňujú a ani ju neodôvodňujú, a teda z ich rozhodovacej praxe nie je zrejmé, ani pre jednotlivých účastníkov konania, či správne orgány ako aj správne súdy postupujú správne, čo narúša princíp právnej istoty.

28. Vzhľadom na uvedené, sťažovateľ navrhuje, aby kasačný súd rozhodol tak, že mení rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6S/43/2017, zo dňa 15.02.2018 tak, že rozhodnutie Štátnej obchodnej inšpekcie, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie sp.zn. SK/0312/99/2016, zo dňa 01.03.2017 a SOI, Inšpektorát SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj, sp.zn. P/0472/08/15, zo dňa 24.03.2016 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň je žalovaný povinný nahradiť žalobcovi trovy konania o správnej žalobe vo veci správneho trestania titulom súdneho poplatku v sume 70,- € a trov právneho zastúpenia za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava, podanie žaloby, vyjadrenie) v sume 468,51 € a nahradiť trovy konania o kasačnej sťažnosti titulom súdneho poplatku v sume 140,- € a trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby v sume 325,42 €, do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia a to na účet právneho zástupcu žalobcu.

29. V prípade že kasačný súd rozsudok správneho súdu nezmení, sťažovateľ žiada, aby podľa § 462 ods. 1 SSP Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak že rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6S/43/2017, zo dňa 15.02.2018 zruší a vec vráti na ďalšie konanie a žalobcovi prizná právo na náhradu trov konania o kasačnej sťažnosti vo výške 100%.

III.

Vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti

30. Ku kasačnej sťažnosti podanej žalobcom proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 15.02.2018, sp. zn. 6S/43/2017. podal žalovaný vyjadrenie zo dňa 05.10.2018 v ktorom uviedol, že zastáva názor, že jeho rozhodnutie je v súlade s platnými právnymi predpismi čo do náležitého zistenia skutkového stavu veci, ako aj jeho právnej kvalifikácie.

31. Vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalovaný ku sťažnostnému bodu I. uviedol že, podľa jeho názoru krajský súd správne potvrdil rozhodnutie žalovaného. Ďalej uviedol že naďalej v plnej miere zotrváva na svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 26.06.2017.

32. Podľa názoru žalovaného zo zákona č. 128/2002 Z.z. vyplýva jednoznačná možnosť postihu aj iných osôb než len predajcov (t.j. výrobcu, dovozcu a dodávateľa), a to orgánom kontroly vnútorného trhu, ktorým je Slovenská obchodná inšpekcia.

33. Žalovaný sa vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti vyjadril aj k argumentácii sťažovateľa ohľadne predaja na predajnej ploche kde žalovaný uviedol, že nesúhlasí s názorom sťažovateľa, nakoľko mylný je jeho názor, že predaj prebieha len medzi spotrebiteľom a predávajúcim, z dôvodu, že predaj prebieha taktiež aj medzi ďalšími subjektami - napr. dodávateľ-predávajúci, dovozca-dodávateľ, výrobca-dovozca a pod. Žalovaný pre úplnosť dodal, že v rámci svojich rozhodnutí v súvislosti s predávanými tovarmi pojem „predajná plocha“ nepoužil, avšak podľa názoru žalobcu je logické, že ak sa tovar predáva, logicky miesto predaja výrobkov súd vo svojom rozsudku označil pomenovaním predajná plocha.

34. Žalovaný sa vyjadril k argumentu sťažovateľa o „nepravdivom tvrdení žalovaného uvedeného v inšpekčnom zázname (bod cenové informácie)“ tak, že sa opätovne v plnej miere pridrža svojho vyjadrenia k žalobe zo dňa 26.06.2017 a tiež odôvodnenia svojho druhostupňového rozhodnutia.

35. Ďalej žalovaný vo svojom vyjadrení k argumentu sťažovateľa o nezobratí v úvahu ustanovení § 24 ods. 1 a § 25 ods. 1 Správneho súdneho poriadku uviedol, že predmetný argument považuje sa irelevantný, nakoľko doručovanie inšpekčného záznamu prebiehalo v čase pred začatím správneho konania, preto naň nemožno ľubovoľne uplatňovať pravidlá pre doručovanie písomností podľa Správneho súdneho poriadku. Právny zástupca sťažovateľa svoje ďalšie tvrdenia v danom bode žiadnym dôkazom nepreukázal a nepodoprel, z tohto dôvodu ich žalovaný považuje čisto len za subjektívne, špekulatívne a hrubo zavádzajúce.

36. Žalovaný nesúhlasil s tvrdením sťažovateľa, že jeho zamestnanec ostal pri kontrole pasívny, žalovaný uviedol, že uvedeným konaním sa sťažovateľ snažil len bezdôvodne presunúť zodpovednosť zamestnanca a v konečnom dôsledku aj svoju zodpovednosť na kontrolný orgán pričom presúvanie takejto zodpovednosti aj vzhľadom na ustanovenia Obchodného zákonníka je právne neúčinné a to v prípade keď svojho zamestnanca si vyberal a zamestnával sťažovateľ sám, zamestnancovi nebolo napr. bránené zatelefonovať alebo iným spôsobom ohlásiť konateľa spoločnosti o vykonávaní kontroly, a najmä v predmetnom prípade kedy sa kontrola dokončila až na druhý deň, to znamená, že zamestnanec mal dostatočný časový úsek na oboznámenie konateľa spoločnosti s informáciou, že bola vykonaná kontrola.

37. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že zastáva názor, že napadnuté rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie, Ústredného inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave SK/0312/99/2016 zo dňa 01.03.2017, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj č. P/00472/08/15 zo dňa 24.03.2016, bolo vydané v súlade s platnými právnymi predpismi, a preto žalovaný navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zamietol a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

IV.

Konanie na kasačnom súde

38. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný podľa § 11 písm. g/ Správneho súdneho poriadku v spojení s § 438 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 Správneho súdneho poriadku a § 444 Správneho súdneho poriadku), oprávnenou osobou na podanie kasačnej sťažnosti (§ 442 Správneho súdneho poriadku), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 Správneho súdneho poriadku), boli splnené podmienky podľa § 449 Správneho súdneho poriadku a kasačná sťažnosť má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 Správneho súdneho poriadku a § 57 Správneho súdneho poriadku) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v kasačnej sťažnosti podľa § 440 Správneho súdneho poriadku, § 441 Správneho súdneho poriadku a § 453 Správneho súdneho poriadku a postupom podľa § 455 Správneho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na webovom sídle kasačného súdu (www.nsud.sk) podľa § 137 ods. 4 Správneho súdneho poriadku v spojení s § 452 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, po neverejnej porade senátu (§ 137 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v spojení s § 452 ods. 1 Správneho súdneho poriadku) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

39. K jednotlivým bodom kasačnej sťažnosti kasačný súd uvádza nasledovné:

Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti tvrdil, že správny súd mal skúmať zákonnosť vykonanej kontroly, ktorá predchádzala vydaniu preskúmaného správneho rozhodnutia žalovaného, ako aj inšpekčného záznamu z tejto kontroly, a to aj z hľadísk jeho zrozumiteľnosti a preskúmateľnosti, čo podľa sťažovateľa zo strany správneho súdu realizované nebolo dostatočne.

40. Kasačný súd k tejto námietke konštatuje, že predmetom preskúmania je správne rozhodnutie vydané žalovaným ako druhostupňovým správnym orgánom a nie inšpekčný záznam a v ňom uložené opatrenia príslušným správnym orgánom postupom podľa § 6 ods. 1 písm. d/ zákona č. 128/2002 Z.z. Inšpekčný záznam bol len podkladom pre vydanie preskúmaného rozhodnutia správneho orgánu o uložení pokuty za porušenie povinností vyplývajúcich z ustanovenia § 12 ods. 2 a ods. 7 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona o priestupkoch (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z. z.“), postupom podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z.

41. Obsah zistení v inšpekčnom zázname korešponduje s dôvodmi, správnym súdom, preskúmaného rozhodnutia žalovaného. Kasačný súd nezistil nezákonnosť inšpekčného záznamu z pohľadu dodržiavania procesného postupu aj skutočností zistených výkonom kontroly, obsiahnutých v ňom, skutočností týkajúcich sa zistenia skutkového stavu. Podľa kasačného súdu sa správny súd dostatočne, v bodoch 40, 42 rozsudku, s týmito námietkami žalobcu vysporiadal a aj kasačný súd konštatuje zrozumiteľnosť inšpekčného záznamu a jeho zákonnosť. Túto námietku vyhodnotil kasačný súd za nedôvodnú.

42. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ považoval za nezákonné aj opatrenia uložené v inšpekčnom zázname. Kasačný súd konštatuje opätovne ako v predchádzajúcom bode, že predmetom preskúmania nie je inšpekčný záznam, ani v ňom uložené opatrenia, ktoré príslušný správny orgán ukladal v súlade s postupom podľa § 6 ods. 1 písm. d/ zákona č. 128/2002 Z.z., ale rozhodnutie žalovaného ako druhostupňového správneho orgánu, ktorým správny orgán žalobcovi uložil pokutu na základe skutkových zistení obsiahnutých v inšpekčnom zázname, za porušenie povinností vyplývajúcich pre žalobcu podľa § 12 ods. 2, ods. 7, postupom podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. Kasačný súd sa preto stotožňuje, vo vzťahu k tejto námietke, s posúdením veci správnym súdom v bode 46 napadnutého rozsudku, a konštatuje nedôvodnosť tohto sťažnostného bodu kasačnej sťažnosti.

43. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti tvrdil, že správny súd nesprávne právne vec posúdil a nedostatočne zdôvodnil svoje rozhodnutie, čím porušil čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

44. Predmetom kasačného konania bolo posúdenie správnosti rozsudku správneho súdu, ktorý po

preskúmaní zákonnosti postupu rozhodnutia žalovaného dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je súladné so zákonom.

45. Ustanovenie § 137 Správneho súdneho poriadku je však potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dôvody, na základe ktorých je založené. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003, sp.zn. IV. ÚS 115/03). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ Európsky súd pre ľudské práva ale súčasne tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, č. sťažnosť 18390/91 a Rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, sťažnosť č. 18064/91).

46. Kasačný súd sa plne stotožňuje s argumentáciou správneho súdu v bode 40 rozsudku. Žalobca mal v správnom konaní od vydania inšpekčného záznamu až po vydanie druhostupňového správneho rozhodnutia dostatočný časový priestor na produkovanie dôkazov, svoje právo nevyužil a nepredložil ani neoznačil dôkazy vyvracajúce skutkové zistenia uvedené v inšpekčnom zázname. Nie je možné priznať relevanciu tvrdeniam žalobcu, že pracovníčka žalobcu, ktorá inšpekčný záznam podpísala a opatrla ho pečiatkou žalobcu, ktorú mala od žalobcu k dispozícii a ktorú používa žalobca v obchodnom styku, a inšpekčný záznam v sídle inšpektorátu deň po vykonaní kontroly prevzala, nebola kompetentnou osobou konajúcou v prevádzke žalobcu v čase kontroly konať za žalobcu, keď z písomných podaní žalobcu, po doručení inšpekčného záznamu, ako aj po začatí správneho konania, tieto skutočnosti nevyplývajú, a nevyplýva, že s obsahom inšpekčného záznamu, po začatí správneho konania až do jeho skončenia, nebol sťažovateľ riadne oboznámený.

47. Pokiaľ sťažovateľ tvrdil, že správny súd mal skúmať zákonnosť vykonanej kontroly, ktorá predchádzala vydaniu rozhodnutia žalovaného a inšpekčného záznamu zo dňa 11.11.2015, a to ohľadom jeho zrozumiteľnosti a preskúmateľnosti, čo podľa sťažovateľa nebolo zo strany správneho súdu realizované, kasačný súd konštatuje, že v intenciách uvedených námietok správny súd vyhodnocoval inšpekčný záznam ako podklad na vydanie preskúmaného rozhodnutia správneho orgánu. S týmto posúdením (tohto listinného dôkazu) sa kasačný súd stotožňuje a konštatuje, že nezistil skutočnosti, ktoré by preukazovali nezákonnosť inšpekčného záznamu. Tento sťažnostný bod vyhodnotil kasačný súd ako nedôvodný.

48. Pokiaľ sťažovateľ poukazoval, že správny súd neakceptoval argument žalobcu, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je nedostatočne odôvodnené, kasačný súd k tomuto sťažnostnému bodu uvádza, že sa stotožňuje s názorom správneho súdu, že preskúmané rozhodnutie žalovaného je dostatočne zdôvodnené, preskúmateľné a zákonné. Pokiaľ žalobca tvrdil, že správny súd nezdôvodnil, podľa ktorého právneho predpisu mohla zamestnankyňa žalobcu uviesť námietky v inšpekčnom zázname, kasačný súd uvádza, že bolo právom žalobcu, nie je povinnosťou, podať námietky v lehote stanovenej v

inšpekčnom zázname. Ich nepodaním neboli oslabené práva žalobcu, keď svoje práva mohol v plnej miere si uplatňovať ako účastník správneho konania, čo aj realizoval vyjadrením sa k oznámeniu o začatí správneho konania zo dňa 02.02.2016 a následne odvolaním voči prvostupňovému správne rozhodnutiu zo dňa 22.04.2016.

49. Kasačný súd zdôrazňuje, že zamestnanec žalobcu, ktorý v prevádzke vykonával určenú činnosť, v čase výkonu kontroly, konal v prevádzke v mene žalobcu, keď ponúkal na predaj a predával tovar nachádzajúci sa v prevádzke žalobcu (čo žalobca nespochybnil v správnom konaní) a tento zamestnanec bol oprávnený na všetky úkony súvisiace s výkonom prevádzky, v ktorej ako jediný v čase vykonania kontroly vykonával činnosť v mene žalobcu, bol kompetentný komunikovať s kontrolórmí žalovaného správneho orgánu a prvostupňového správneho orgánu, ako aj s inými štátnymi orgánmi vo veciach týkajúcich sa výkonu činnosti prevádzky, v ktorej tento zamestnanec žalobcu, resp. poverená osoba žalobcu, vykonávala konkrétne činnosti predavača, tak ako je aj uvedená funkcia tejto osoby v inšpekčnom zázname ako osoby prítomnej pri kontrole, v prevádzke žalobcu, v ktorej kontrola bola vykonaná.

50. Kasačný súd, v zhode s názorom správneho súdu, poukazuje na § 15 Obchodného zákonníka, keď predavačka nachádzajúca sa v prevádzke žalobcu, ktorá ako jediná v prevádzke realizuje obchodnú činnosť žalobcu, ponúka na predaj konkrétne výrobky, nachádzajúce sa v tejto prevádzke, má oprávnenie nielen na tieto činnosti (predaj), ale aj na všetky ostatné činnosti súvisiace s výkonom prevádzky. Opak žalobca v správnom konaní nepreukázal. Tento sťažnostný bod vyhodnotil kasačný súd ako nedôvodný

51. Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie práva žalobcu konať v materinskom jazyku v správnom konaní, kasačný súd plne odkazuje na podrobné zdôvodnenie rozsudku správneho súdu, najmä v bode 44 a na ne poukazuje. Kasačný súd po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu a súdneho spisu jednoznačne konštatuje, že právo žalobcu konať v materinskom jazyku porušené nebolo, keď aj z obsahu inšpekčného záznamu je zrejmé, že tento inšpekčný záznam podpisovala osoba označená ako prítomná pri kontrole - predavačka, ktorá vykonávala predaj výrobkov ponúkaných žalobcom v uvedenej prevádzke v čase kontroly, ktorá v časti inšpekčného záznamu uviedla, že s obsahom inšpekčného záznamu bola oboznámená, tomuto záznamu porozumela aj ho podpísala a vlastnoručným písmom uviedla, že: „Záznam odovzdám majiteľovi“. I keď spisovne tieto tri slová nie sú riadne napísané ich obsah je jednoznačný a nezameniteľný, zrozumiteľný a znamená prehlásenie predavačky, že inšpekčný záznam odovzdá majiteľovi - žalobcovi. Táto istá osoba 11.11.2015 potvrdila, že inšpekčný záznam bol spísaný, prerokovaný a podpísaný na príslušnom inšpektoráte práce 11.11.2015 o 09.00 h, svojím podpisom.

52. Kasačný súd ďalej zdôrazňuje, že vyjadrenie žalobcu, k oznámeniu o začatí správneho konania zo dňa 02.02.2016, ako aj odvolanie, ktoré podal žalobca písomným podaním zo dňa 22.04.2016, je formulované v slovenskom jazyku, nepísal ho advokát. Keďže aj inšpekčný záznam na každej strane podpísala pri kontrole prítomná predavačka žalobcu (tiež osoba cudzieho pôvodu), a neuviedla, okrem prehlásenia, že záznam odovzdá majiteľovi, skutočnosti, že by obsahu a komunikácii s inšpektormi neporozumela, ani kasačný súd nemal dôvod pochybovať o záveroch obsiahnutých v inšpekčnom zázname, ktorý bol výsledkom kontroly, ktorú vykonali traja inšpektori príslušnej Slovenskej obchodnej inšpekcie v prevádzke žalobcu, keď navyše skutkové zistenia obsiahnuté v inšpekčnom zázname, tak ako konštatoval kasačný súd vyššie, sú zrozumiteľné, konkrétne a neboli zo strany žalobcu žiadnym relevantným dôkazom spochybnené, preto kasačný súd nemal dôvod spochybniť závery uvedené v inšpekčnom zázname a najmä skutkové zistenia, týkajúce sa porušenia povinnosti žalobcu v súvislosti s ponukou a predajom konkrétnych výrobkov. Tento sťažnostný bod vyhodnotil kasačný súd ako nedôvodný.

53. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal porušenie práv žalobcu, v dôsledku toho aj nezákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, z dôvodu, že správny orgán nenariadil, v správnom konaní, ústne pojednávanie, ktorého sa chcel žalobca zúčastniť.

54. Podľa kasačného súdu sa správny súd, v bode 45 napadnutého rozsudku, sa s touto námietkou sťažovateľa riadne vysporiadal a so závermi správneho súdu sa kasačný súd v plnej miere stotožňuje.

55. Kasačný súd konštatuje, že je na úvahe konkrétneho štátneho orgánu, či v správnom konaní nariadi ústne pojednávanie, pokiaľ zákonný predpis, podľa ktorého koná a rozhoduje mu povinnosť nariadiť ústne pojednávanie priamo neukladá. V preskúvanom konaní takúto povinnosť správny orgán nemal. Žalobca nenavrhol v správnom konaní vykonanie takých dôkazov, ktoré by skutkové zistenia uvádzané v inšpekčnom zázname spochybnili, keď konateľ sa, k skutkovým zisteniam v priebehu kontroly, nevedel vyjadriť, keď pri kontrole svojej prevádzky v čase kontroly prítomný nebol a v správnom konaní neprodukoval dôkazy, ktoré by popreli pravdivosť zistení inšpektorátov pri výkone kontroly, a to vo vzťahu k zisteniam uvádzaným v inšpekčnom zázname, v ktorom inšpektori konštatujú porušenie konkrétnych noriem vo vzťahu ku konkrétnym výrobkom, ktoré sa nachádzali v ponuke na predaj, na predajnej ploche v prevádzke žalobcu v čase kontroly. Tento názor kasačného súdu sa týka aj sťažnostného bodu, v ktorom sťažovateľ tvrdí, že inšpekčný záznam nepreukazuje zistené skutočnosti a nie je možné, podľa sťažovateľa, aby na základe len tohto dôkazu - inšpekčného záznamu, došlo k vydaniu rozhodnutia správneho orgánu o uložení pokuty v dôsledku porušenia povinnosti žalobcu podľa zákona č. 250/2007 Z. z.

56. Kasačný súd duplicitne konštatuje, že inšpekčný záznam (jeho obsah, závery) vyhotovovali a samotnú kontrolu realizovali traja nezávislí inšpektori, inšpekčný záznam bol podkladom pre vydanie rozhodnutia žalovaného v správnom konaní a skutkové zistenia obsiahnuté v inšpekčnom zázname žalobca relevantne nespochybnil a nevyvrátil pravdivosť záverov vykonanej kontroly. Súčasne kasačný súd odkazuje a stotožňuje sa s bodom 52 rozsudku správneho súdu.

57. Pokiaľ sťažovateľ tvrdil, že zo strany správneho orgánu nebola uložená pokuta dostatočne zdôvodnená, kasačný súd sa v plnej miere stotožnil s názorom správneho súdu, vyjadreným v bode 53 rozsudku. Aj podľa kasačného súdu žalovaný riadne, zrozumiteľne a v súlade so zákonom výšku uloženej pokuty zdôvodnil, keď výška uloženej pokuty závisí od úvahy správneho orgánu a v súdnom prieskume preskúmava správny súd len to, či správna úvaha správneho orgánu nevybočila z medzí a hľadísk zákona. Súčasne kasačný súd konštatuje, že k takému „vybočení“ zo strany žalovaného správneho orgánu, pri vydávaní preskúvaného rozhodnutia správneho orgánu, nedošlo. Tento sťažnostný bod vyhodnotil kasačný súd za nedôvodný.

58. Pokiaľ sťažovateľ tvrdil, že rozsudok správneho súdu nie je zdôvodnený a nezodpovedá zákonu, kasačný súd poukazuje na ust. § 137 SSP a konštatuje, že rozsudok správneho súdu zodpovedá uvedenému zákonnému ustanoveniu, sú v ňom obsiahnuté dostatočne, zrozumiteľne, výstižne a jednoznačne všetky skutočnosti, ako aj argumenty, týkajúce sa preskúmania všetkých žalobných bodov, obsiahnutých žalobcom v správnej žalobe.

59. Kasačný súd konštatuje, že súčasťou kasačnej sťažnosti je návrh sťažovateľa adresovaný kasačnému súdu a požiadavka, aby kasačný súd ustálil rozhodovaciu prax vo veciach preskúmania odôvodnenia (správneho rozhodnutia, pozn. kasačného súdu), a to z pohľadu, či pri odôvodnení poskytnutia práva na nariadenie ústneho pojednávania podľa § 21 ods. 1 správneho poriadku je postačujúce len poukázať na znenie ust. § 21 správneho poriadku, alebo či je potrebné odôvodniť aj povahu predmetnej veci, aby mohol byť citovaný § 21 správneho poriadku, ako dôvod na zamietnutie práva byť vo veci vypočutý, nakoľko (podľa sťažovateľa) správne orgány a aj správne súdy odôvodňujú a rozhodujú vo veciach tak, že povahy veci, pri odmietnutí práva účastníka konania ústne sa k veci vyjadriť, vôbec neobjasňujú a ani ju neodôvodňujú, a teda z ich rozhodovacej praxe nie je zjavné, ani pre jednotlivých účastníkov konania, či správne orgány ako aj správne súdy postupujú správne, čo narušá princíp právnej istoty.

60. Súčasne poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR, niektoré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, § 5 ods. 1 SSP, čl. 2 ods. 2, čl. 3 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku.

61. Kasačný súd k otázke „povinnosti“ nariadenia ústneho pojednávania správnym orgánom sa vyjadril už v tomto rozsudku a konštatoval, že je správnu úvahou správneho orgánu vždy, a to v závislosti od konkrétnych skutočností a individuálnosti každej posudzovanej veci posúdiť a vyhodnotiť, či je potrebné v správnom konaní nariadiť pojednávanie, pokiaľ právna úprava, podľa ktorej koná a rozhoduje správny orgán, neukladá obligatórne povinnosť nariadiť ústne pojednávanie vo veci. Preto nie je ani možné komplexne, jednoznačne, všeobecne, napr. aj vo vzťahu ku konkrétnemu druhu konaní podľa zákona č. 250/2007 Z.z., alebo vo vzťahu ku konkrétnym účastníkom správneho konania, zaujať právny názor, v súvislosti s nariadením ústneho pojednávania v správnom konaní a nie je možné, aby správny orgán bez ohľadu na konkrétne skutkové okolnosti prejednávanej veci mal povinnosť nariadiť ústne pojednávanie, bez obligatórnej dikcie zákona.

62. Z tohto dôvodu nemohol návrhu sťažovateľa kasačný súd vyhovieť v rozsahu a forme tak, ako v kasačnej sťažnosti uviedol a žiadal sťažovateľ.

63. Po preskúmaní kasačnou sťažnosťou napadnutého rozsudku správneho súdu kasačný súd konštatuje, že kasačná sťažnosť žalobcu proti rozsudku správneho súdu je nedôvodná a postupom podľa § 461 SSP kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

64. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP a contrario, žalobca - sťažovateľ v kasačnom konaní nemal úspech, preto mu právo na náhradu trov kasačného konania nevzniklo. Kasačný súd nezistil splnenie zákonných podmienok pre postup súdu pri náhrade trov kasačného konania podľa § 168 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP.

65. S poukazom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e príпустný opravný prostriedok.